

Starší L. Tom Perry
Kvorum Dvanácti apoštolů

Matky, jež učí doma své děti

Myslím si, že důvod, proč se v úloze matky klade důraz na to, aby vychovávala a učila příští generaci, má božskou podstatu.

Nedávno jsem měl příležitost navštívit se starším Donaldem L. Hallstromem pět měst v obrovském centrálním území Spojených států. V každém městě, které jsme navštívili, jsme se setkali nejprve s misionáři na plný úvazek a poté s vedoucími kůlů a sborů a mluvili jsme o misionářské práci. Pokaždé mezi těmito dvěma setkáními pro nás Pomocné sdružení kůlu připravilo lehkou večeři, abychom mohli strávit trochu času s presidenty kůlů. V Milwaukee ve Wisconsinu požádaly dvě mladé rodiny Pomocné sdružení o to, zda by mohly večeři připravit a podávat ony. Oba manželé pracovali v kuchyni. A obě matky dohlížely na uspořádání stolů a na podávání jídla. Tři malé děti pomáhaly pod vedením svých matek s prostřením stolů a s podáváním jídla. Toto byla pro obě matky příležitost k tomu, aby učily své děti. Bylo velice působivé sledovat to, jak děti reagují na každou maličkost, když je matky něčemu učily. Děti své úkoly plnily beze zbytku a důkladně.

Tento zážitek mi připomněl, jak mě učila moje maminka. Stejně jako

prorok Nefi, a stejně jako mnozí z vás, jsem se i já narodil dobrým rodičům (viz 1. Nefi 1:1).

Moje neteř mi nedávno ukázala čtyři zápisníky plné poznámek, které si psala moje maminka, když si připravovala lekci pro Pomocné sdružení. Dokáží si představit, že tyto zápisníky – a patří k nim další, které jsem ještě neprozkoumal – představují stovky hodin maminciny přípravy.

São Paulo, Brazílie

Maminka byla skvělá učitelka, a ve své přípravě byla pilná a pečlivá. Na dny, jež předcházely jejím lekcím, si jasně vzpomínám. Jídelní stůl byl pokryt různými materiály a poznámkami, které si při přípravě lekce psala. Připravila si toho pokaždé tolik, že jsem si jistý, že z toho pak ve třídě použila jen malou část. Ale zároveň jsem si jistý, že nic z její přípravy nepřišlo vniveč. Jak to mohu vědět tak jistě? Když jsem listoval stránkami jejích zápisníků, bylo to, jako bych maminku zase slyšel, jak mě učí. Jak už jsem řekl, v jejích zápisnicích toho bylo o jediném tématu příliš mnoho na to, aby to mohla použít při jediné lekci – avšak to, co nepoužila ve třídě, použila při výuce svých dětí.

Myslím si, že mohu bez obav říci, že i když moje maminka byla efektivní učitelkou v Pomocném sdružení, její nejlepší lekce se odehrávaly doma s jejími dětmi. Samozřejmě že to bylo do značné míry proto, že na výuku svých dětí měla více času než na výuku sester v Pomocném sdružení, ale domnívám se také, že se tak pečlivě připravovala jednak proto, aby byla příkladem svým dětem v pilné službě v Církvi, a jednak proto, že si uvědomovala, že to, čemu se díky přípravě lekcí naučí, může opakovaně použít pro ještě jeden důležitější účel – výuku svých synů a dcer.

Dovolte mi prosím na chvilku si zavzpomínat a podělit se s vámi o několik lekcí, kterým jsem se od své maminky naučil o tom, jak učit evangelium v domově. Moje maminka věděla, proč je tak důležité učit děti o měřítkách, hodnotách a nauce, dokud jsou malé. Třebaže byla vděčná za druhé, kteří učili její děti mimo domov – ať ve škole nebo v Církvi – uvědomovala si, že zodpovědnost učit děti byla svěřena

rodičům, a že hlavně oni musejí zajistit, aby jejich děti byly učeny tomu, co si jejich Nebeský Otec přeje, aby znaly. Vždy, když mě a mé sourozence někdo učil mimo domov, nás maminka poté velmi pozorně vyzpovídala, aby se ujistila, že to, co se dostává k našim uším a co rozvíjí naši mysl, jsou správné nauky.

Někdy, když jsem běžel ze školy domů, jsem si myslel, že jsem ten den s učením hotov, ale když jsem uviděl maminku, jak na mě čeká u dveří, tak se tato iluze rychle rozplynula. Když jsme byli malí, každý z nás měl svůj stůl v kuchyni, kde nás maminka dále učila, zatímco konala své domácí povinnosti a připravovala večeři. Byla učitelkou od přírody a vyžadovala toho od nás mnohem více než učitelé ve škole a v Církvi.

Maminčina výuka zahrnovala jak lekce světské, tak i duchovní. Dbala na to, aby nikdo z nás nebyl pozadu v látce ve škole, kterou často sama něčím doplňovala. Také si s námi procvičovala své lekce na Pomocné sdružení. My jsme si samozřejmě vždy vyslechli tu nezkrácenou verzi z jejího zápisníku namísto té, která se musela vejít do jedné vyučovací hodiny.

K naší domácí výuce patřilo také to, že jsme se učili nazpaměť verše z písem, Články víry a slova proroků, vidoucích a zjevovatelů. Moje maminka patřila k těm, kteří věří tomu, že pokud se paměť neustále neprocvičuje, tak zakrní. Učila nás, když jsme umývali nádobí, stloukali máslo nebo pomáhali jakkoli jinak. Věřila tomu, že není dobré, aby jejím dětem vstupovaly do mysli nicotné myšlenky, a to ani při fyzické práci.

Neříkám, že moje maminka má být vzorovým příkladem pro dnešní rodiče. Dnes je zcela jiná doba, ale i když

se časy mění, učení rodičů se nesmí nikdy podceňovat. Mnohé rodinné činnosti spojují hodnoty jedné generace s generací následující, ale asi tou nejdůležitější činností je ta, když rodiče učí doma své děti. To platí dvojnásob v případě, kdy hovoříme o výuce hodnot, morálních a etických měřítek a víry.

Výuka v domově nabývá na důležitosti právě v dnešním světě, v němž je vliv protivníka všudypřítomný, a protivník útočí a snaží se narušit a zničit samotný základ naší společnosti – totiž rodinu. Rodiče musejí přijmout fakt, že výuka v domově je nejposvátnější a nejdůležitější zodpovědností. I když instituce jako je Církev nebo škola mohou rodičům pomáhat „[vyučovat] mladého podlé způsobu cesty jeho“ (Příslaví 22:6), spočívá tato zodpovědnost hlavně na rodičích. Podle velkého plánu štěstí jsou to rodiče, komu je svěřena zodpovědnost za péči o děti Nebeského Otce a za jejich rozvoj. Naše rodina je nedílnou součástí Božího díla a slávy – „uskutečnití nesmrtnost a věčný život člověka“ (Mojžíš 1:39). Na Božím jevišti věčnosti jsou to obvykle rodiče, kdo má hrát hlavní roli v životě jejich dětí. Naštěstí

jsou v zákulisí připraveni náhradníci, kteří mohou vstoupit na jeviště, když rodiče nemohou. Nicméně jsou to právě rodiče, kterým Pán přikazuje, aby vychovávali své děti ve světle a v pravdě (viz NaS 93:40).

Rodiče musejí vnášet světlo a pravdu do svého domova postupně – v danou chvíli jedna rodinná modlitba, jedno studium písem, jeden rodinný domácí večer, jedna nahlas přečtená kniha, jedna píseň a jedno rodinné jídlo. Vědí, že vliv spravedlivého, svědomitého, vytrvalého a každodenního rodičovství patří k těm nejmocnějším a nejpůsobivějším silám dobra na světě. Zdraví jakékoli společnosti, štěstí jejich lidí a jejich potomstva i jejich pokoj – to vše má společné kořeny ve výuce dětí v domově.

Starší Joseph Fielding Smith učil: „Je povinností rodičů, aby těmto spásným zásadám evangelia Ježíše Krista učili své děti, aby mohly rozumět tomu, proč mají být pokřtěny, a aby v srdci pocitovaly touhu neustále dodržovat přikázání Boží i poté, co jsou pokřtěny, aby se mohly navrátit zpět do Boží přítomnosti. Chcete být, drazí bratři a sestry, se svou rodinou a se svými dětmi? Chcete být připečetěni

ke svému otci a matce, kteří šli před vámi ...? Pokud ano, pak musíte začít učit děti již v kolébce. Musíte učit jak příkladem, tak i slovem.“ (Conference Report, Oct. 1948, 153.)

Příklad mé maminky coby učitelé v domově mě přivádí k další myšlence, jež se v jistém smyslu týká učení. Církevní vedoucí věnují mnoho času tomu, že přemýšlejí o tom, jak v Církvi zlepšit výuku. Proč tomu věnujeme tolik času a úsilí? Je to proto, že věříme, že výuka má obrovskou moc prohlubovat víru jednotlivců a posilovat rodiny. Domnívám se, že jeden z neúčinnějších způsobů, jak můžeme zlepšit výuku v Církvi, je ten, že zlepšíme výuku u nás doma. Když učíme doma, připravuje nás to na to, abychom učili efektivněji v Církvi, a když učíme v Církvi, pomáhá nám to učit efektivněji doma. Po celé Církvi bychom našli jídelní stoly pokryté různými materiály a zápisníky, jež jsou popsány myšlenkami, které se týkají připravované lekce. Neexistuje nic takového jako nadbytečná příprava na výuku evangelia Ježíše Krista; neboť myšlenky o evangeliu – ať už je ve třídě použijeme, nebo ne – můžeme vždy využít k výuce doma.

Inspirované poselství „Rodina – Prohlášení světu“ uvádí:

„Manžel s manželkou mají posvátnou zodpovědnost vzájemně se milovat a vzájemně o sebe pečovat a pečovat o své děti. ‚Aj, dědictví od Hospodina jsou děti.‘ (Žalm 127:3.) Rodiče mají posvátnou povinnost vychovávat své děti v lásce a spravedlivosti, starat se o jejich tělesné a duchovní potřeby, a učit je vzájemně se milovat a sloužit jeden druhému, dodržovat přikázání Boží a být občany, kteří dodržují zákony, kdekoli žijí. ...

Otcové jsou božsky určeni, aby v lásce a spravedlivosti předsedali svým rodinám, a jsou zodpovědní za to, že se postarají o životní potřeby a ochranu svých rodin. Matky jsou zodpovědné především za výchovu svých dětí. V těchto posvátných zodpovědnostech jsou otcové a matky povinni pomáhat jeden druhému jako rovnocenní partneři.“ (*Liabona*, říjen 2004, 49.)

Podle poselství „Rodina – Prohlášení světu“ se zásady týkající se výuky v domově, o kterých jsem hovořil, týkají obou rodičů, avšak jsou obzvláště důležité v úloze matky. Otec nejčastěji tráví většinu dne v zaměstnání mimo domov. A to je jeden z mnoha důvodů, proč

zodpovědnost za výuku dětí v domově spočívá z velké části na matce. I když se okolnosti liší a není vždy možné dosáhnout ideálního stavu, myslím si, že důvod, proč se v úloze matky klade důraz na to, aby vychovávala a učila příští generaci, má božskou podstatu. V dnešní době jsme svědky mnoha problémů pramenících z rušivých a ničujících vlivů, jež chtějí svést děti Boží na scesti. Jsme svědky toho, že mnozí mladí lidé postrádají hluboké duchovní kořeny potřebné k tomu, aby zůstali věrní, když kolem nich zuří bouře nevíry a beznaděje. Příliš mnoha dětí našeho Nebeského Otce se zmocňují světské touhy. Nápor zlovolnosti vůči našim dětem je najednou lstivější a nestydatější, než tomu bylo kdykoli předtím. Výuka evangelia Ježíše Krista v domově poskytuje další izolační vrstvu, která naše děti ochrání před světskými vlivy.

Kéž vám, úžasným matkám a otcům v Sionu, Bůh žehná. Svěřil vám do péče své věčné děti. Jako rodiče spolupracujeme, dokonce stojíme po boku Boha v tom, abychom mezi Jeho dětmi uskutečňovali Jeho dílo a slávu. Naší posvátnou povinností je dělat to nejlepší. O tomto svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■